

We zijn tot nu toe voorbij gegaan aan het punt dat de vlieger - b.v. door het motief gedictieerd - zonder staart moet kunnen vliegen. Dat betekent dat we ons model met een normale toom, die in te stellen valt, gaan vliegen. We gaan vaststellen of het model al dan niet met staart, flapperende poten of Plano-achtige flapperende vleugelpunten, wil vliegen. Hierna vliegen we weer, maar vervangen deze meerpunts-toom door een vliegerlijn te bevestigen op het drukpunt.

Het zal je vergaan als bij mij, soms eindig je met een goed vliegende vlieger maar het lijkt niet meer op wat je had beoogd. Dan maar weer opnieuw beginnen; vliegerdelen opspannen of juist onder de winddruk vrij laten bewegen, vleugels vergroten of verkleinen, verplaatsen of een andere vorm geven. Kortom er zijn vaak veel proefmodellen aan vooraf gegaan voor je iets bereikt; opgeven speelt vaak door je hoofd! "Graaf maar een putje", ten tijde van mijn pinguin proefnemingen was ook zo'n fijne opmerking!

Eén ding staat vast: Elke vlieger moet bij een zo ruim mogelijke windvariatie op het drukpunt (het punt waar de lijn door de vlieger loopt) goed vliegen!
N i e t verder gaan vooraleer dat bereikt is!

Het doorkoppelen

Naarmate de treinlengte vordert neemt de trek op de lijn toe. Bij het doorkoppelen is het onze eerste zorg dat de vliegers door deze trek nooit uit hun stand getrokken worden.

Een andere belangrijke zaak is dat we de hoofdlijn niet moeten verzwakken met veel knopen en dus zoveel mogelijk onaangetast moeten laten. Daarom twee door mij vaak toegepaste koppelmethode toegelicht.

